Dissabte 2 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 15,1-3.11-32): En aquell temps, se li apropaven tots els publicans i pecadors, per a escoltar-lo [a Jesús]. I els fariseus i els escribes murmuraven, dient: «Aquest acull els pecadors i menja amb ells». Llavors [Jesús] els proposà aquesta paràbola: Un home tenia dos fills. I el més jove va dir al seu pare: "Pare, dona'm la part dels béns que em pertoca". I els repartí l'herència. No gaires dies després, el fill més jove, reunint-ho tot, se n'anà a un país llunyà, i malbaratà la seva fortuna, vivint luxuriosament. I després d'haver-ho dilapidat tot, hi hagué una gran fam en aquell país, i ell començà a passar necessitat. I anà a posar-se al servei d'un dels ciutadans d'aquella comarca, el qual el feu anar als seus camps a pasturar porcs; i desitjava atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. I entrant en si, es deia: "Quants jornalers del meu pare tenen pa en abundància, mentre que jo aquí em moro de fam! M'aixecaré i aniré a casa del meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i davant teu; ja no soc digne de ser anomenat fill teu; tracta'm com a un dels teus jornalers". I s'aixecà i se n'anà cap al seu pare.

Però, quan encara n'era lluny, el seu pare el veié, es va remoure en les seves entranyes, i corrent, se li tirà al coll, i el besava. I el fill digué: "Pare, he pecat contra el cel i davant teu, ja no soc digne de ser anomenat fill teu". Però el pare va dir als seus servents: "De pressa!, porteu-li la túnica més bona, i vestiu-la-hi. I poseu-li un anell al dit, i sandàlies als peus. I porteu el vedell gras, mateu-lo, i mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, s'havia perdut i ha estat trobat". I començaren a celebrar-ho.

I el seu fill gran era al camp. I tot venint i apropant-se, sentí la música i les danses, i cridà un dels servents i li preguntà què era això. I aquest li digué: "El teu germà ha vingut, i el teu pare ha matat el vedell gras, perquè l'ha recobrat sa". I indignat, no volia entrar. El seu pare sortí i començà a pregar-lo. Però ell, responent, digué al seu pare: "Mira tants anys que et serveixo i mai no he desobeït cap manament teu, i mai no m'has donat un cabrit per fer festa amb els meus amics; i després que aquest fill teu que ha malgastat el seus béns amb meretrius ha vingut, li has

matat el vedell gras”. Però ell li digué: “Fill, tu sempre estàs amb mi, i totes les meves coses són teves. Celebrar-ho i alegrar-se calia, perquè aquest germà teu havia mort i ha reviscut, s’havia perdut i ha estat retrobat”».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aniré a casa del meu pare i li diré: ‘Pare, he pecat contra el cel i davant teu’»

Mn. Jordi POU i Sabater
(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui veiem la misericòrdia, la nota distintiva de Déu Pare, tot contemplant una Humanitat que és “òrfena”, perquè —desmemoriada— no sap que és filla de Déu. Cronin parla d'un fill que va marxar de casa, va malgastar diners, salut, l'honor de la família... va caure en la presó. Poc abans de sortir en llibertat, va escriure a casa seva: si el perdonaven, que posessin un mocador blanc al pomer, tocant la via de tren. Si el veia tornaria a casa; si no, ja no el veurien més... El dia que sortí, tot arribant, no gosava mirar... Hi hauria el mocador? «Obre els ulls!... mira!», li diu un company. I va restar bocabadat: al pomer no hi havia un sol mocador blanc, sinó centenars; estava ple de mocadors blancs.

Ens recorda aquell quadre de Rembrandt on és veu com el fill que torna, desvalgut i famolenc, és abraçat per un vell, amb dues mans diferents: una de pare que l'estreny fort; l'altra de mare, afectuosa i dolça, l'acaricia. Déu és pare i mare...

«Pare, he pecat» (cf. Lc 15,21), volem dir també nosaltres, i sentir l'abraçada de Déu en el sagrament de la confessió, i participar en la festa de l'Eucaristia: «Mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida» (Lc 15,23-24). Així, ja que «Déu ens espera —cada dia!— com aquell pare de la paràbola esperava el seu fill pròdig» (Sant Josepmaria), anem tot fent camí amb Jesús a la trobada del Pare, on s'esclareix tot: «El misteri de l'home només s'esclareix en el misteri del Verb encarnat» (Concili Vaticà II).

El protagonista és sempre el Pare. Que el desert de la Quaresma ens porti a interioritzar aquesta crida a participar de la misericòrdia divina, ja que la vida és un anar tornant al Pare.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La paràbola del fill pròdig expressa de manera senzilla però profunda la realitat de la conversió. La misericòrdia es manifesta en el seu aspecte veritable i propi, quan revalida, promou i extreu el bé de totes les formes de mal existents en el món i en l'home» (Sant Joan Pau II)

- «El nostre Déu és un Déu que espera. Ell és fidel, el Senyor és fidel a la seva promesa, perquè no pot negar-se a si mateix. És fidel. I així ens ha esperat a tots nosaltres, al llarg de la història. És el Déu que ens espera, sempre» (Francesc)

- «El moviment de la conversió i de la penitència ha estat meravellosament descrit per Jesús en la paràbola anomenada "del fill pròdig", el centre de la qual és 'el pare misericordiós' (Lc 15,11-24): la fascinació d'una llibertat il·lusòria; l'abandonament de la casa paterna; (...) el penediment i la decisió de declarar-se culpable davant son pare; el camí de retorn; l'acolliment generós per part del pare; l'alegria del pare: tot plegat són característiques pròpies del procés de conversió (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.439)